

N:o 38.

*Af herr S. J. Kardell, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående
ändringar i gällande mantalsskrifningsförordning.*

Den kongl. förordningen angående mantals- och skattskrifningarnas förrättande af den 20 juli 1861 innehåller i sin 3:dje §, mom. 1, ett medgifvande, som ledt till åtskilliga förvecklingar och oegentligheter. Förra delen af nämnda moment har följande lydelse: »En hvar skall mantals- och skattskrifvas, der han har eller, i följd af sitt vistande, bör anses hafva sitt bo och hemvist. Härvid iakttages så väl att den, hvilken innehar fast egendom eller idkar rörelse inom särskilda mantalsskrifningsdistrikt, må sjelf bestämma och anmäla, på hvilketdera stället han bör mantalsskrifvas, som ock . . . » Detta senare medgifvande är visserligen mycket liberalt mot sådana personer, som befinna sig i det lyckliga läge, att de kunna besitta egendom eller drifva rörelse utom det samhälle, till hvilket de, genom att der för det mesta bo och vistas, faktiskt höra; men det är dock icke förenligt med en verklig rättvisas fordringar. Ty det sätter förmögnare personer i tillfälle att låta mantalsskrifva sig i kommuner, hvilka underkastat sig endast obetydliga eller inga uppoffringar för allmänna ändamål och sålunda hafva endast obetydliga kommunalskatter, medan de sjelfve året om eller större delen deraf vistas i kommuner, som påkostat betydande belopp för allmänna ändamål. De kunna sålunda der framlefvat ett behagligt parasitlif, njutande af alla de förmåner, som der utförda allmänna inrättningar och arbeten, såsom dyrbara skolor, planteringar och promenader,

dränering och vattenledning, brandsläckningsväsen och polis m. m., bereda, utan att med ett öre bidra till ortens kommunalutskylder, som därför så mycket tyngre drabba de der mantalsskrifne invånarne.

Det är öfverflödigt att mycket orda om det orimliga i ett dylikt förhållande. Den eller de fastigheter, som en person eger i andra kommuner, hafva sina särskilda onera till dessa kommuner, hvilka i följd deraf få hvad dem med rätta tillkommer. Men mantalsskrifningen gäller personen och icke jorden. Det bör därför icke tillåtas honom att, under förebärande att han är ett slags bihang till någon sin egendom, undandraga sig att till den kommun, der han vistas, erlægga de utskylder, som i sjelfva verket blott utgöra betalningen för de fördelar, som der komma honom till del.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra, ber jag att vördsammast få hemställa,

att Riksdagen måtte ingå till Konungen med en underdånig anhållan, att Konungen täcktes låta utarbete och utfärda en sådan förändring i nu gällande mantalsskrifningsförordning, § 3 mom. 1, som gör det omöjligt för en person att låta mantalsskrifva sig på en annan ort, än der han, i följd af sitt vistande, bör anses ega sitt egentliga bo och hemvist.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 23 januari 1889.

S. J. Kardell.
